

Majú topánky ducha?

alebo prechod hrebeňa Malej Fatry od Suchého, cez V. Razuštec do Terchovej.

Stojím v stodole na svojej chate pri starom botníku a ukladám si tam topánky, v ktorých veľmi rád robím okolo chaty. Sú to tzv. „zlievareňské perka“. Ukladám ich vedľa trekingových Dachsteinek, ktoré som už vyradil a slúžia už iba občas pri prácach na chate. Ako tak ukladám tie perka jedna z Dachsteinek vypadla z botníka.

Zdvihnem ju, obzerám si ju, pozmetám z nej pavučiny a celkom sa mi pozdávala, že je ešte v dobrom zachovalom stave. Určite im je tu smutno a otupno. Topánky, ktoré majú za sebou neskutočné množstvo túr v okolí nášho mesta, vo Vysokých a Nízkych Tatrách, Malej a Veľkej Fatre a hlavne v Nepáli okolo Annapurien, tak teraz tu ležia v stodole v botníku, kde je plno múch, pavúkov a myší bez slnečného svetla cez leto aj zimu.

Asi nechcú takto skončiť, keď sa mi pripomenuli vypadnutím z botníka. Chcú na túru, na vzduch, cítiť trávu, pot prepotených nôh a zmočiť sa ranou rosou. Prečo práve teraz vypadla z botníka?

Ako tak držím tú topánku v ruke akoby mi navrávala, že zober si ma na túru na hrebeň Veľkej Fatry. Možno troška očistiť sivú kožu od kvapiek betónu, malty a farby a môže sa použiť na ľahšiu túru.

Totíž mal som v pláne v najbližších dňoch ísť na spomenutú túru.

Tak som zobral aj druhú topánku a pekne som ich vydrhol drátenou kefou.

Ale nakoniec som ich odložil do pivnice. Nebral som ich so sebou a to hlavne kvôli možnému dažďu na hrebeni V. Fatry ako nám to predpovedali rosničky. Takže zostali doma vo vlhkej pivnici na chate.

Nakoľko som dosť pracoval na chate a materiál mám v pivnici, tak tie moje Dachsteinky sa stále motali a zavádzali v okolí vriec s betónom a náradím. Už som na ne aj nadával a hlavne sebe, že načo som ich tu dal.

V utorok sme sa s Igorom dohodli, lebo bude konečne pekný čas, že by sme mohli urobiť hrebeň Malej Fatry. A že poďme už v stredu. Súhlasil som. Bol som na chate, tak som sa konečne rozhodol, že tie Dachsteinky, ktoré ma otravovali v pivnici celý deň zoberiem na túto túru. Dal som ich ruksaku a doniesol domov. Ešte v stredu ráno som zvažoval, ktoré topánky zobrať na túru.

Stáli vedľa seba v izbe štyri topánky, nakoľko som tie, ktoré som mal na Veľkej Fatre ešte neodložil.

Ráno v rýchlosti som ešte prebalil ruksak na ľahší a v tom som sa rozhodol, že ľahký ruksak - ľahké topánky. Tak sa Dachsteinky dostali na moju nohu a určite sa duch týchto topánok tešil, že konečne idú na vzduch.

Niekde pred Malým Kriváňom som mal pocit, že mám akési voľné nohy v topánkach, ale až po hodnej chvíľke som pozrel prečo.

Hrôza. Obidve topánky totálne rozpadnuté. Keby nedržala pokope podšívka tak chodím v ponožkách po fátranskom chodníku.

Pri pokračovaní v ceste ma napadajú rôzne myšlienky a to hlavne prečo sa to stalo? Prečo sa rozpadli?

Vo vlaku Igor spomenul, že má so sebou aj tenisky na prezutie. Viem, že to iste číslo topánok nosím a ja. Počul to aj duch topánok? A zariadil to tak, aby sa topánky už s hrebeňa domov nedostali? Tieto úvahy mi lietali hlavou pri schádzaní z vrcholu Veľkého Kriváňa odkiaľ na chatu pod Chlebom už nie je ďaleko.

Večer pri pive a bryndzových strapačkách sme sa bavili o ukončení túry a že ideme dole do Šutova, lebo neviem či v tých ľahkých Igorových teniskách dokážem pokračovať v túre.

V noci som musel na WC a obul som si svoje Dachsteinky. Tie pri chôdzi vydávali v tom nočnom tichu neskutočné zvuky. Kvákali ako žaby, vŕzgali, čvachtali akoby som v nich chodil vo vode. To ma presvedčilo, že radšej v teniskách ďalej po hrebeni ako bosí do Šutova. Určite to tak chcel duch týchto topánok a nočná prechádzka na toaletu ma len mala presvedčiť o tom, že oni veru ostanú navždy tu hore v horách.

Ráno som vyskúšal Igorove tenisky či sú mi dobré a či budeme pokračovať. Sedeli ako uliate na moje nohy.

Po raňajkách sme sa zbalili a rozlúčili s dobrou kuchárkou na chate. Ja som vyšiel z chaty o čosi skôr a vybral som sa smerom na Snilovské sedlo. Cestou som zbadal stĺpik, ktorý hlási, že sme v Národnej prírodnej rezervácii. A vtom mi napadlo, že nebudem tie rozpadnuté Dachsteinky vláčiť na ruksaku a pekne som ich pomocou jednej šnúrky priviazal o tento stĺpik. Nech majú čo chcel ich duch. Dosiahol to, že už nebudú v stodole plný múch, pavúkov a myší, ale že budú v prírode na slnku, pod strieškou, ktorá ich možná troška ochráni pred dažďom a vetrom, kým sa celkom nerozpadnú.

Druhú šnúrku som zobral so sebou. Tak to chcel asi duch týchto topánok. Aby som na ne celkom nezabudol a ten duch, ktorý si myslím, že je ukrytý v tej druhej šnúrke v mojom vrecku sa mi raz zato niečím odvdáči, keď ju navlečiem do nejakej topánky a pôjdem s ňou na túru.

Hrebeň Malej Fatry sme potom úspešne dokončili cez Veľký Rázsutec dole do Terchovej cez Jánošíkove diery.

Odpovedám na hore položenú otázku.

Áno. Som o tom presvedčený.

Topánky majú ducha.

V Košiciach: dňa 2.7.2010.

Spísal: Dežo